

Verslag van onze reis naar Kumi Hospital Uganda, november 2021

Eindelijk is het zover. Begin november staan May en ik op het vliegveld van Düsseldorf voor ons bezoek aan Kumi. Na lang twijfelen en wikken en wegen, of het wel verstandig zou zijn om in deze corona-periode een reis naar Uganda te maken, nemen we de beslissing om tóch te gaan. Reizen in deze coronatijd is niet eenvoudig. Het vergt extra voorbereidingen zoals het invullen van toegangsformulieren, gezondheidsverklaringen en het afnemen van corona testen. En de uitslag zou zo maar positief kunnen zijn; voor vertrek, in Entebbe of als we naar huis gaan.... Driemaal is scheepsrecht?

Het is voor ons beiden niet de eerste keer dat we afreizen naar Kumi Hospital. Sinds 2012 zijn we met een aantal verpleegkundigen, in wisselende samenstellingen, naar Uganda geweest en hebben we samengewerkt met de public health workers van het ziekenhuis. We hebben hen ook ieder jaar voorzien van voorlichtingsmateriaal. Materiaal dat zij tijdens hun (veld)werk kunnen gebruiken.

Dat betekent dus ook dat we een aantal oude bekenden terug gaan zien! En dat begint al als Peter, de chauffeur van het ziekenhuis, ons bij het overnachtingshotel in Entebbe ophaalt. Met hem rijden we de rit van zo'n 7 uur van Entebbe naar Kumi. Een rit die geen seconde verveelt omdat er van alles te zien is onderweg. Het is een film die aan ons voorbij trekt. Het maakt ook dat we de tijd krijgen om te acclimatiseren en te wennen aan de totaal andere wereld waar we instappen.

Bij het ziekenhuis verblijven we in het guesthouse van Anne. Zij verwelkomt ons met de woorden: "This is home away from home". En, zo voelt het ook. Het is wederom hartverwarmend om te voelen hoe welkom we hier zijn.

Voor Anne zijn we de eerste gasten sinds een lange tijd. De coronacrisis heeft ook in Uganda zijn sporen nagelaten. Buiten de vele besmettingen zijn de gevolgen hier vooral economisch. Veel mensen zijn hun baan kwijt geraakt. En voor mensen die leven van wat ze per dag verdienen is een dag geen inkomen ook meteen een dag geen eten. Er is hier geen overheidssteun. Bovendien zijn de scholen hier al sinds het begin van de coronacrisis dicht. Dat betekent dat alle kinderen hier al bijna 2 jaar geen les hebben. Online onderwijs is hier voor het gros van de kinderen namelijk niet mogelijk.

In de weken dat wij in Kumi verblijven loopt er een landelijke campagne om zoveel mogelijk inwoners te vaccineren tegen corona. Het is daarom extra leuk dat we met onze eerste voorlichting kunnen aanhaken bij deze campagne. Terwijl mensen in de rij staan voor hun vaccinatie, informeren wij hen over gezonde voeding, hygiëne en family planning. Een verpleegkundige vertaalt alles in het Ateso, het plaatselijk dialect. De aandacht van de mensen is groot. Met name het thema family planning leeft bij de mensen. Ze hebben veel vragen. Dat is mooi om te merken.

In de tijd dat we in Kumi verblijven werken we o.a. samen met Betty, de verpleegkundige van het consultatiebureau en met Rose, de verpleegkundige van de Nutrition Unit (de afdeling waar de kinderen met ondervoeding worden opgenomen). We verrichten veldwerk op allerlei plekken; op een eiland, onder bomen en in leegstaande scholen. We geven voorlichting, helpen met het opmeten van de bovenarmomvang om kinderen met ondervoeding te diagnosticeren, vaccineren, verstrekken medicatie en delen voedsel (granen, meel en suiker) uit. De banners, die we alle vorige keren hebben meegenomen, bevallen nog steeds goed en worden intensief gebruikt. Super dat de public health workers blij zijn met onze materialen!

Naast bovengenoemd veldwerk gaan we met Rose ook huisbezoeken brengen; de zogenaamde follow-ups. Dit om te kijken hoe het gaat met gezinnen die een tijd terug een geit, koe, matras, deken, rolstoel of aangepaste stoel hebben gekregen via donaties aan Stichting Kumi Hospital Uganda uit Swalmen. Het blijkt dat alle geiten en koeien zich hebben vermeerderd tot wel drie tot vijf exemplaren! De eigenaar van de inmiddels vijf koeien wil er twee verkopen om extra land te kopen om gewassen te verbouwen. Wat bijzonder om te zien en te ervaren. Zo zie je dus, dat die ene geit of koe, écht het verschil kan maken voor een gezin. Ook de blije gezichten, van alle kinderen die zich nu met behulp van een rolstoel kunnen verplaatsen, is goud waard.

Als we 2 weken later weer teruggaan naar Nederland, nadat we beiden negatief zijn getest op corona, kijken we terug op een bijzonder en inspirerend bezoek. We zijn super blij dat corona ons verblijf niet negatief heeft beïnvloed en discussiëren volop over onze mogelijke plannen in de toekomst. Want dat er een volgende keer komt, staat vast!

May Janssen en Dorie Rikken